

so se pojavljali ti vzkliki . . . Pojemali so, zamirali, kakor bi otrpnevali v rezkem mrazu,, ki je nastopal čimdalje kruteje.

Le še kakor iz nedogledne daljave prihajajoč odmev se je slišalo:

»O mamica, šel je, šel in ne bo ga več!«

In vedno tiše in tiše:

»Šel je . . . šel . . . in ne bo ga več! . . .«

Naposled se je čulo le še nekako hropenje . . .

Potem pa je bilo popolnoma mirno in tiho . . . — —

Pod kostanjem.

Izza mračnega nebesa
se je kvišku mesec vzpel,
trudna vzibal je drevesa
vetra piš v šepet vesel.

Temno je objel alejo
sladki, vseobsežni mir —
na kostanju k veji vejo
nagnil hladni je zefir;
in duhteče zašuštela
veja k veji je,
kakor bi v poljub sprejela
deva željne ustnice . . .

In zaplakala je vroče
ona pod kostanjem: »Stoj —
pusti že poljube žgoče,
saj ne moreš biti moj! . . .«
Od kostanja je kanila
takrat rosa biserna,
njemu lice porosila
solza je iz dna srca. —

Budislav.

